

ΧΑΡΙ ΜΠΙΝΓΚΑΜ

ΟΙ ΝΕΚΡΟΙ ΜΙΛΑΝΕ ΑΚΟΜΑ

CRIME

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: TALKING TO THE DEAD
Από τις Εκδόσεις Orion, Λονδίνο 2012
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Οι νεκροί μιλάνε ακόμα**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Harry Bingham
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Γιώργος-Ίκαρος Μπαμπασάκης
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Άννα Μαράντη
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Γιώργος Παζάλος
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Σταμάτιος Κοτσάτος & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Harry Bingham, 2012
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: L. Lambour/Millennium/Apeiron photos
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2012

Πρώτη έκδοση: Ιούνιος 2012

ISBN 978-960-496-555-7

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομαχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΧΑΡΙ ΜΠΙΝΓΚΑΜ

ΟΙ ΝΕΚΡΟΙ ΜΙΛΑΝΕ ΑΚΟΜΑ

Μετάφραση: Γιώργος-Ίκαρος Μπαμπασάκης

CRIME

Ιντερβιού, Οκτώβριος 2006

Εξω από το παράθυρο, πέρα μακριά, βλέπω τρεις χαρταετούς να αιωρούνται πάνω από το Μπιουτ Παρκ. Έναν μπλε, έναν κίτρινο κι ένα ροζ. Τα σχήματά τους είναι ακριβείας, λες και καμωμένα με στένσιλ στον ουρανό. Από τούτη την απόσταση δεν μπορώ να διακρίνω την καλούμπα τους, κι έτσι, όταν οι χαρταετοί κινούνται, είναι σαν να το κάνουν από μόνοι τους. Ένα ηλιόφως που όλα τ' αγκαλιάζει έχει καταπιεί το βάθος και τη σκιά.

Τα παρατηρώ αυτά ενόσω περιμένω τον ντετέκτιβ αρχιεπιθεωρητή Μάθιους να ξεμπερδέψει με την τακτοποίηση των χαρτιών στο γραφείο του. Σέρνει απαλά τον τελευταίο φάκελο από τη μεγάλη στοίβα σε μια καρέκλα μπροστά στο παράθυρο. Το γραφείο παραμένει ακατάστατο αλλά τουλάχιστον μπορούμε και βλεπόμαστε τώρα.

«Ιδού», λέει.

Χαμογελάω.

Ανασηκώνει μια κόλα χαρτί. Η τυπωμένη μεριά είναι αντικριστά του, αλλά στο φως που έρχεται από το παράθυρο διακρίνω το σχήμα του ονόματός μου. Χαμογελάω και πάλι, όχι επειδή έχω διάθεση να χαμογελάσω αλλά επειδή δεν μπορώ να βρω κάτι λογικό να πω. Πρόκειται για ιντερβιού. Ο άνθρωπος που το κάνει έχει το Βιογραφικό μου. Τι θέλει να κάνω; Να βαρέσω και παλαμάκια;

Ακουμπάει το Βιογραφικό στην επιφάνεια του γραφείου του, στον μοναδικό χώρο που έχει μείνει ελεύθερος. Αρχίζει να το διαβάξει, αράδα την αράδα, σημαδεύοντας με το δάχτυλό του κάθε κομματί του. Γυμνάσιο. Λύκειο. Προπαρασκευαστικό. Πανεπιστήμιο. Ενδιαφέροντα. Παραστάσεις στα δικαστήρια.

Το δάχτυλό του πηγαίνει πάλι στο κέντρο της σελίδας. Πανεπιστήμιο. «Φιλοσοφία».

Κατανεύω.

«Γιατί είμαστε εδώ; Τι είναι όλο αυτό; Τέτοια πράγματα;»

«Όχι ακριβώς. Πιο πολύ, τι υπάρχει; Τι δεν υπάρχει; Πώς ξέρουμε εάν υπάρχει ή δεν υπάρχει; Τέτοια».

«Χρήσιμα για δουλειά στην αστυνομία».

«Όχι ακριβώς. Δε νομίζω ότι είναι κάτι χρήσιμο για οτιδήποτε πια, εκτός ίσως από το να μας διδάσκει να σκεφτόμαστε».

Ο Μάθιους είναι μεγάλοςσωμος. Όχι μεγάλοςσωμος τύπου γυμναστήριο αλλά μεγάλοςσωμος τύπου Ουαλός, με το άνετο δουλεμένο μυϊκό σύστημα που φανερώνει μόχθο στα χωράφια, ράγκμπι και μπιροποσία. Έχει αχνά μάτια και πυκνά μαύρα μαλλιά. Ακόμα και τα δάχτυλά του έχουν μικρές μαύρες τρίχες σε όλη τη διαδρομή ίσαμε την τελευταία άρθρωση. Είναι το αντίθετο από μένα.

«Πιστεύεις ότι έχεις μια ρεαλιστική ιδέα σχετικά με το τι συνιστά τη δουλειά του αστυνομικού;»

Ανασηκώνω τους ώμους. Ξέρω κι εγώ; Πώς να ξέρεις κάτι αν δεν το έχεις κάνει; Λέω αυτό που νομίζω ότι θα έπρεπε να πω. Με ενδιαφέρει η επιβολή του νόμου. Εκτιμώ την αξία μιας πειθαρχημένης, μεθοδικής αντίληψης του πράγματος. Μπλα, μπλα. Ναι, ναι. Και τα ρέστα. Και τα λοιπά. Καλό κοριτσάκι με τη φαιή περιβολή, την ό,τι πρέπει για ιντερβιού, να λέει όλα αυτά που υποτίθεται ότι πρέπει να πει.

«Δεν πιστεύεις ότι μπορεί να βαρεθείς;»

«Να βαρεθώ;» Γελάω με ανακούφιση. Εκεί το πήγαινε λοιπόν. «Μπορεί. Ελπίζω. Λίγη βαρεμάρα δεν είναι κι άσχημη». Μετά, καθώς ανησύχησα μήπως νιώσει ότι είμαι υπεροπτική –βραβευμένη φιλόσοφος του Κέμπριτζ που χλευάζει ανόητο αστυνομικό–, κάνω πίσω. «Εννοώ ότι μ' αρέσει να είναι εύτακτα τα πράγματα. Να είναι υπογραμμισμένα. Να είναι διαγραμμένα. Αν αυτό εμπλέκει και κάποια εργασία ρουτίνας, ας είναι. Μ' αρέσει».

Το δάχτυλό του είναι ακόμα στο Βιογραφικό αλλά ανεβαίνει λίγο πιο πάνω τώρα. Διακρίσεις. Αφήνει το δάχτυλο εκεί, στυλώνει πάνω μου τα αχνά του μάτια και λέει: «Έχεις ερωτήσεις να μου κάνεις;»

Ξέρω ότι θα το έλεγε αυτό κάποια στιγμή, αλλά έχουμε σαράντα πέντε λεπτά διαθέσιμα για τούτο το ιντερβιού και έχουμε χρησιμοποιήσει δέκα το πολύ, τα περισσότερα από τα οποία τα πέρασα κοιτάζοντάς τον να μετακινεί το χαρτομάνι στο γραφείο του. Επειδή με έπιασε εξαπίνης –και επειδή είμαι ακόμα κομμάτι γάλια σ' αυτά τα θέματα– λέω το λάθος πράγμα. «Ερωτήσεις; Όχι». Υπάρχει ένα μικρό χρονικό χάσμα που στη διάρκειά του αυτός εκδηλώνει την έκπληξή του κι εγώ νιώθω ηλίθια. «Εννοώ ότι θέλω τη δουλειά. Δεν έχω ερωτήσεις επ' αυτού».

Σειρά του να χαμογελάσει. Αληθινό χαμόγελο, κι όχι ψεύτικο σαν το δικό μου.

«Τη θέλεις. Στ' αλήθεια τη θέλεις». Το λέει σαν δήλωση κι όχι σαν ερώτηση. Για ντετέκτιβ αρχιεπιθεωρητής δεν είναι πολύ καλός στο να κάνει ερωτήσεις. Κατανεύω ούτως ή άλλως.

«Και ίσως προτιμάς να μη ρωτήσω για το κενό δύο ετών στο Βιογραφικό σου, τον καιρό μετά το λύκειο».

Κατανεύω και πάλι, πιο αργά. Ναι, θα προτιμούσα να μη ρωτήσεις γι' αυτό.

«Στη Διοίκηση Ανθρώπινου Δυναμικού ξέρουν τι τρέχει εκεί πέρα, έτσι δεν είναι;»

«Ναι. Ήδη τα έχουμε πει σχετικά. Ήμουν άρρωστη. Μετά έγινα καλά».

«Με ποιον μίλησες από τη Διοίκηση;»

«Με την Κέιτι. Την Κέιτι Άντριους».

«Και η αρρώστια;»

Ανασηκώνω τους ώμους. «Είμαι καλά τώρα».

Υπεκφυγή. Ελπίζω να μην πιέσει, και όντως δεν πιέζει. Διασταυρώνει μαζί μου το ποιος μου έχει κάνει ιντερβιού έως τώρα. Σχεδόν όλοι. Αυτή η συνάντηση και συνομιλία με τον Μάθιους είναι το τελευταίο φράγμα.

«Καλώς. Ο πατέρας σου το ξέρει ότι κάνεις αίτηση για τη δουλειά;»

«Ναι».

«Θα πρέπει να είναι ευχαριστημένος».

Πάλι δήλωση αντί για ερώτηση. Δεν απαντώ.

Ο Μάθιους περιεργάζεται εξεταστικά και με ένταση το πρόσωπό μου. Μπορεί να είναι η δική του τεχνική στα ιντερβιού. Μπορεί να μην κάνει ερωτήσεις στους υπόπτους του, απλώς να κάνει δηλώσεις και να εξετάζει εξονυχιστικά το πρόσωπό τους στο γενναιόδωρο φως του μεγάλου ουρανού του Κάρντιφ.

«Θα σου αναθέσουμε μια δουλειά, το ξέρεις;»

«Αλήθεια;»

«Ναι, φυσικά. Οι μπάτσοι εδώ δεν είναι χαζοί, αλλά εσύ έχεις πιο πολύ νιονιό από κάθε άλλον σ' αυτό εδώ το κτίριο. Έχεις τα προσόντα. Δεν έχεις μητρώο. Ήσουν άρρωστη για ένα διάστημα λίγο μετά την εφηβεία σου, αλλά είσαι καλά τώρα. Θέλεις να δουλέψεις για μας. Γιατί να μη σε προσλάβουμε;»

Θα μπορούσα να σκεφτώ κάνα δυο πιθανές απαντήσεις,

αλλά δεν το κάνω. Ξαφνικά συνειδητοποιώ ότι είμαι ανακουφισμένη και χαλαρή τώρα, κάτι που με ανησυχεί καθότι δεν είχα αντιληφθεί ότι ήμουν αγχωμένη. Σηκώνομαι όρθια. Ο Μάθιους έχει επίσης σηκωθεί και έρχεται προς το μέρος μου, μου σφίγγει το χέρι και κάτι μου λέει. Οι μεγάλοι του ώμοι φράζουν τη θέα μου προς το Μπιουτ Παρκ και δε βλέπω πια τους χαρταετούς. Ο Μάθιους μιλάει για τη διεκπεραίωση κάποιων τυπικών λεπτομερειών, εγώ του απαντάω μηχανικά, αλλά η προσοχή μου δεν είναι σ' αυτά. Θα γίνω αστυνομίνα. Και μόλις πέντε χρόνια πριν, ήμουν νεκρή.

Είναι αλήθεια –κάνω δουλειά ρουτίνας– αλλά μπορεί και να μπουχτίσεις από το πολύ καλό πράγμα.

Ένας μπάτσος στη Μητροπολιτική στο Λονδίνο –είκοσι δύο ακηλίδωτα χρόνια στην υπηρεσία– υποχρεώθηκε να παραιτηθεί ύστερα από τραυματισμό την ώρα του καθήκοντος. Βρήκε δουλειά οικονομικού διαχειριστή σ' ένα ρωμαιοκαθολικό σχολείο αρρένων στο Μόνμαουθσαϊρ. Άρχισε να τσιμπάει μικροποσά. Δεν τον τσάκωσαν. Τσίμπησε κι άλλα. Δεν τον τσάκωσαν. Του την έδωσε: αγόρασε ένα πιάνο, έγινε μέλος σε λέσχη του γκολφ, πήγε διακοπές πολυτελείας, πήρε θερμοκήπιο, έπαιξε στον ιππόδρομο.

Οι διευθυντές του σχολείου ήταν κομμάτι αργόστροφοι αλλά όχι απολύτως μπουμπουνοκέφαλοι. Ήρθαν και μας βρήκαν με στοιχεία για τις λαθροχειρίες του. Ερευνήσαμε και ανακαλύψαμε ένα σωρό άλλα στοιχεία, μετά συλλάβαμε τον ύποπτο, ονόματι Μπράιαν Πένρι, και τον φέραμε για εξέταση. Ο Πένρι αρνήθηκε τα πάντα, μετά έπαψε να μιλάει και σταμάτησε την εξέταση καρφώνοντας τα μάτια στον τοίχο και δείχνοντας εντελώς αξιολύπητος. Στη μαγνητοταινία δεν ακούγεται παρά την ελαφρώς ασθματική ανάσα του, ένα αδύναμο ένρινο κλαψούρισμα που ηχούσε σαν παραπονιάρικη νότα ανάμεσα στις ερωτήσεις. Του φορτώσαμε έντεκα κατηγορίες για κλοπή, αλλά ο σωστός αριθμός είναι κάπου κοντά στις πενήντα.

Εξακολουθεί να αρνείται τα πάντα, κι αυτό σημαίνει ότι πρέπει να ετοιμάσουμε την υπόθεση για το δικαστήριο. Πέντε λεπτά προτού αρχίσει η δίκη, ο Πένρι θα αλλάξει τη δήλωσή του, γιατί είναι για τα καλά φορτωμένος και το ξέρει, και δε θα έχει επίπτωση στην ποινή του αν θα δηλώσει ένοχος τώρα ή την ίδια την ημέρα της δίκης. Στο μεταξύ, πρέπει να σκαλίσω κάθε λεπτομέρεια των τραπεζικών του λογαριασμών τα τελευταία έξι χρόνια, κάθε πληρωμή πιστωτικής κάρτας, κάθε ανάληψη από τον τραπεζικό λογαριασμό του σχολείου, και να ελέγξω και την παραμικρή ύποπτη συναλλαγή. Πρέπει να τα κάνω όλα αυτά και να τα τεκμηριώσω τόσο σχολαστικά, ώστε κανένας συνήγορος υπεράσπισης να μην είναι σε θέση να βρει τίποτα μικρές τρύπες στο κατηγορητήριό μας όταν θα πάει στο δικαστήριο, πράγμα που, όπως λέω, δε θα γίνει, γιατί ο Πένρι είναι φορτωμένος και το ξέρει.

Το γραφείο μου είναι τίγκα στο χαρτομάνι. Μισώ όλες τις τράπεζες και όλες τις πιστωτικές κάρτες. Μισώ κάθε αριθμό ανάμεσα στο μηδέν και στο εννέα. Απεχθάνομαι κάθε καθολικό σχολείο αρρένων στη Νότια Ουαλία που το διευθύνουν αργόστροφοι. Αν ήταν εδώ μπροστά μου ο Μπράιαν Πένρι, θα τον έβαζα να φάει με το ζόρι τη φορητή αριθμομηχανή μου, που είναι τόσο μεγάλη και τόσο βρώσιμη όσο κι ένα τηλέφωνο από βακελίτη.

«Το διασκεδάζουμε;»

Σηκώνω το βλέμμα. Ο Ντέιβιντ Μπράιντον. Ένας ντετέκτιβ αρχιφύλακας, πυροόξανθος, στα τριάντα δύο του, τόσο φιλικός απέναντί μου ώστε μερικές φορές μού έρχεται να πω κάτι απαίσιο επειδή μπορεί να σε απορρυθμίσει το πολύ καλό πράγμα.

«Παράτα μας».

Δεν πιάνεται, έτσι; Είναι απλώς η δική μου εκδοχή περιφιλικότητας.

«Δουλεύεις ακόμα τον Πένρι, ε;»

Σηκώνω κι άλλο το βλέμμα, κανονικά. «Ο σωστός του τίτλος είναι ο Αχρείος, Κλεφταράς, Θα-Ευχόταν-Να-Πάει-Να-Πνιγεί Πένρι».

Ο Μπράντον κατανεύει συνετά, λες κι έχω πει καμιά σοφία. «Πίστευα ότι είχες εξεζητημένες αντιλήψεις περί ηθικής ευθύνης». Παίρνει δύο κούπες. Τσάι γι' αυτόν, μέντα για μένα. Ζάχαρη στη δική του, τίποτα στη δική μου.

Σηκώνομαι. «Έχω, αλλά όχι όταν είμαι υποχρεωμένη να παλεύω με δαύτα». Γνέφω προς το γραφείο, και ήδη το μισώ λίγο λιγότερο. Πηγαίνουμε κοντά στο παράθυρο όπου μπορείς να καθίσεις. Υπάρχουν δύο καρέκλες κι ένας καναπές, απ' αυτούς που βλέπεις στα γραφεία και στις αναμονές των αεροδρομίων και πουθενά αλλού, με σωληνωτά επιχρωμωμένα πόδια και γκριζο ταπετσάρισμα που δεν πιάνει λεκέδες. Αλλά έχει άφθονο φυσικό φως εδώ, και θέα στο πάρκο. Συν το ότι όντως τον συμπαθώ τον Μπράντον. Η κακοτροπία μου είναι ολοένα και πιο πολύ για το θεαθήναι.

«Θα δηλώσει ένοχος».

«Το ξέρω ότι θα δηλώσει ένοχος».

«Αλλά η δουλειά πρέπει να γίνει».

«Α ναι, ξέχασα ότι είναι η εύκολη λάντζα. Συγγνώμη».

«Σκέφτηκα ότι ίσως σ' ενδιαφέρει αυτό».

Μου δίνει μια διάφανη πλαστική σακούλα στοιχείων που περιέχει μια πιστωτική κάρτα Visa. Της Τράπεζας Lloyds. Πλατινένια. Ημερομηνία λήξης: περασμένος Οκτώβριος. Στο όνομα του Μπρένταν Τ. Ράτιγκαν. Η κάρτα δεν είναι ούτε λαμπερά καινούργια ούτε άσχημα σηματοδεδεμένη. Μια κάρτα απλώς πεθαμένη.

Κουνάω το κεφάλι μου. «Μπα. Δε νομίζω. Δεν ενδιαφέρομαι καθόλου».

«Ράτιγκαν. Μπρένταν Ράτιγκαν».

Το όνομα δε μου λέει τίποτα. Το λέει αυτό το πρόσωπό μου ειδικά το λέω εγώ. Πίνω μια γουλιά μέντα –ακόμα καίει πολύ–, τριβω τα μάτια μου και χαμογελάω απολογητικά στον Μπράιντον που είμαι γαϊδούρα.

Μου μορφάζει. «Μπρένταν Ράτιγκαν. Το καμάρι του Νιούπορτ. Άνθρωπος των παλιοσίδερων, μετά περνάει στο χάλυβα. Μικρά εργοτάξια, ό,τι κι αν είναι αυτά. Μετά ναυτιλία. Αξιίζει ένα γελοίο ποσό σε παραδάκι. Εκατό εκατομμύρια στερλίνες, κάτι τέτοιο».

Κατανεύω. Θυμάμαι τώρα, αλλά δεν είναι ο πλούτος του αυτό που θυμάμαι ή που με νοιάζει. Ο Μπράιντον μιλάει ακόμα. Υπάρχει κάτι στη φωνή του που δεν μπορώ να το προσδιορίσω με ακρίβεια.

«Πέθανε εδώ κι εννιά μήνες. Δυστύχημα με ελαφρύ αεροπλάνο στην Εκβολή». Τινάζει τον αντίχειρά του προς τη μεριά του Ρόουθ Ντοκ μήπως και δεν ξέρω πού πέφτει η Εκβολή του Σέβερν. «Δεν προσδιορίστηκε αιτία. Ανασύρθηκε το πτώμα του συγκυβερνήτη. Δε βρέθηκε ποτέ το πτώμα του Ράτιγκαν».

«Αλλά αυτή είναι η κάρτα του». Τεντώνω το πλαστικό περιβλήμα γύρω από την κάρτα, θαρρείς για να ριξω μια πιο καθαρή ματιά που θα φανερώσει τα μυστικά της.

«Ναι, εντάξει, αυτή είναι η κάρτα του».

«Η οποία δεν έχει περάσει εννιά μήνες στο αλμυρό νερό».

«Όχι».

«Και πού ακριβώς τη βρήκες;»

Η έκφραση του Μπράιντον μένει μετέωρη για μια στιγμή. Είναι στριμωγμένος ανάμεσα σε δύο εναλλακτικές. Ένα μέρος του θέλει να απολαύσει τον μικρό του θρίαμβο πάνω μου. Το άλλο μέρος είναι βαρύ και σοβαρό, το κεφάλι ενός πενηντάχρονου σε ώμους πιτσιρικά, να κοιτάζει προς τα μέσα, με εσωστρέφεια, στα σκοτεινά.

Το σοβαρό κομμάτι κατισχύει.

«Δεν τη βρήκα εγώ, δόξα τω Θεώ. Το αστυνομικό τμήμα του Νιθ λαμβάνει ένα τηλεφώνημα. Ανώνυμο. Γυναικεία φωνή. Πιθανόν όχι μεγάλη, πιθανόν όχι πιτσιρικά. Δίνει τη διεύθυνση ενός σπιτιού εδώ στο Κάρντιφ. Μπιούταουν, λέει είναι ανάγκη να πάμε εκεί. Κάνα δυο ένστολοι το κάνουν. Κλειδωμένη η πόρτα. Κουρτίνες στα παράθυρα. Οι γείτονες, άλλοι λείπουν κι άλλοι δε βοηθάνε. Οι ένστολοι κάνουν τη γύρα, πάνε στο πίσω μέρος. Ο πίσω κήπος είναι», ο Μπράιντον γυρίζει την παλάμη του ανάποδα και καταλαβαίνω αμέσως τι εννοεί, «ρημαδιό. Σακούλες απορριμμάτων όπου είχαν πλακώσει σκυλιά. Παντού σκουπίδια. Αγριόχορτα. Και σκατά. Σκατά ανθρώπων... Οι οχητοί από μέσα είναι φραγμένοι, φαντάζεσαι μια χαρά τα υπόλοιπα. Οι ένστολοι δίσταζαν έως τώρα να μπουν, αλλά όχι πια. Κατεβάζουν την πόρτα. Το σπίτι είναι χειρότερο από τον κήπο».

Άλλη μια σύντομη παύση. Καθόλου θέατρο αυτή τη φορά. Μονάχα το απαίσιο αίσθημα που έχουν τα αξιοπρεπή ανθρώπινα όντα όταν βρίσκονται αντιμέτωπα με τη φρίκη. Κατανεύω, για να πω ότι καταλαβαίνω τι αισθάνεται, κάτι που δεν είναι αλήθεια αλλά είναι αυτό που έχει ανάγκη να ακούσει.

«Δύο πτώματα. Μια γυναίκα, μάλλον είκοσι κάτι. Κοκκινομάλλα, νεκρή. Στοιχεία για χρήση ναρκωτικών υψηλής ποιότητας, αλλά δεν έχει προσδιορισθεί επακριβώς η αιτία θανάτου. Όχι ακόμα. Και ένα κοριτσάκι. Χάρμα... θα πρέπει να ήταν. Πέντε, ίσως έξι. Αδύνατη πολύ, στέκα. Και... Χριστέ μου, κάποιος είχε πετάξει ένα γαμημένο νεροχύτη στο κεφάλι της. Αυτό το μονοκόμματο βαρύ πράγμα. Δεν έσπασε ο νεροχύτης, απλώς τσάκισε την κοπελίτσα. Οι φονιάδες δεν έκαναν καν τον κόπο να τον σηκώσουν μετά».

Ο Μπράιντον είχε βλέμμα που προόριζε συγκίνηση, και η

φωνή του ήταν ραγισμένη, σαν να βρισκόταν κάτω από κείνον τον βαρύ πέτρινο νεροχύτη σ' ένα σπίτι που ζέχνει θάνατο, ακόμα και ίσαμε εδώ.

Δεν είμαι καλή στα συναισθήματα. Όχι ακόμα. Όχι στα αληθινά ανθρώπινα συναισθήματα που αναβρύζουν από το ένστικτο σαν το νερό που παφλάζει από μια πηγή στη λοφοπλαγιά, ανεμπόδιστο και καθάριο και γάργαρο σαν τραγούδι. Μπορώ να το φέρω στο μυαλό μου εκείνο το σπίτι του θανάτου, γιατί τα τελευταία χρόνια έχω βρεθεί σε μερικά πολύ άσχημα μέρη και ξέρω πώς είναι, αλλά δεν έχω την αντίδραση του Μπράιντον. Τη ζηλεύω αλλά δεν τη μοιράζομαι. Ο Μπράιντον, πάντως, είναι φίλος μου και είναι εδώ μπροστά μου και κάτι περιμένει. Απλώνω το χέρι και του πιάνω τον πήχη. Δε φοράει σακάκι και η ανταλλαγή θερμοτήτας ανάμεσα στο δέρμα του και στο δέρμα μου είναι άμεση. Ανασαίνει από το στόμα. Ηχηρά. Σαν να απελευθερώνει κάτι. Τον αφήνω να το κάνει, ό,τι κι αν είναι.

Ύστερα από μια στιγμή, με κοιτάζει με μάτια που προδίδουν ευγνωμοσύνη, αποτραβιέται, στραγγίζει την κούπα με το τσάι. Το πρόσωπό του εξακολουθεί να είναι βαρύθυμο, αλλά ο ίδιος ανήκει στο είδος εκείνων των ευπροσάρμοστων ανθρώπων και θα συνέλθει γρήγορα. Θα ήταν διαφορετικά αν ήταν αυτός που είχε βρει τα πτώματα.

Ο Μπράιντον δείχνει την πιστωτική κάρτα. «Ανάμεσα στο σκουπιδαριό, εκεί τη βρήκαν».

Μπορώ να το φανταστώ. Βρόμικα πιάτα. Έπιπλα υπερβολικά μεγάλα για το χώρο. Ψεύτικο καφετί βελούδο και λεκέδες από φαγητό. Ρούχα. Σπασμένα παιχνίδια. Μια τηλεόραση. Σέα και μέα για ναρκωτικά: ταμπάκο, βελόνες, αναπτήρες. Πλαστικές σακούλες γεμάτες με άχρηστα πράγματα: πατάκια αυτοκινήτων, κρεμάστρες για ρούχα, θήκες για CDs, πάνες για μωρά. Έχω βρεθεί σε τέτοια μέρη. Όσο πιο

φτωχικό το σπίτι, τόσο πιο πολλά τα πράγματα. Και κάπου ανάμεσα σ' όλα αυτά, σε έναν μπουφέ, κάτω από μια στοίβα λογαριασμούς και ειδοποιήσεις από εταιρείες δημόσιας ωφέλειας, μια πλατινένια πιστωτική κάρτα. Μια πλατινένια πιστωτική κάρτα και μια μικρή κοπελίτσα, μια γλυκούλα, με το κεφάλι της τσακισμένο, λιωμένο στο δάπεδο.

«Φαντάζομαι».

«Ναι». Ο Μπράιντον μου γνέφει, συνέρχεται. Είναι ντετέκτιβ αρχιφύλακας. Πρόκειται για δουλειά. Δε βρισκόμαστε σ' εκείνο το σπίτι, βρισκόμαστε σ' ένα γραφείο με λάμπες χαμηλής τάσης και εργονομικές καρέκλες, και υψηλής αποδοτικότητας φωτοτυπικά μηχανήματα και θέα στο Καθείζ Παρκ. «Μεγάλη βαβούρα».

«Ναι».

«Ο Τζάκσον διευθύνει την έρευνα, αλλά είναι μια υπόθεση όπου όλοι βάζουμε το χεράκι μας».

«Και θέλει και το δικό μου».

«Πράγματι».

«Για την κάρτα. Για το γιατί ήταν εκεί».

«Μέσα είσαι. Πιθανόν ήταν κλοπή της κάρτας από κάνα ναρκομανή, αλλά πρέπει να ακολουθήσουμε το νήμα, ούτως ή άλλως. Τις όποιες συνδέσεις. Ξέρω ότι είναι πολύ πράγμα».

Αρχίζει να μου λέει διάφορα σχετικά με την έρευνα. Την έχουν ονομάσει Επιχείρηση Λόχαν. Καθημερινή σύσκεψη και ενημέρωση στις οχτώ και τριάντα ακριβώς. Και όταν λέμε ακριβώς σημαίνει ακριβώς. Οι πάντες να είναι παρόντες, ακόμα και μέλη έξω από τον στενό πυρήνα, όπως εγώ. Στις εφημερίδες δόθηκε μονάχα μια πολύ λακωνική ανακοίνωση, οι λεπτομέρειες θα μείνουν προς το παρόν για μας. Ο Μπράιντον μου τα λέει όλα αυτά κι εγώ ακούω μονάχα τα μισά. Η Επιχείρηση ονομάστηκε Λόχαν από το όνομα μιας ηθοποιού, της Λίντσεϊ Λόχαν, που είναι κοκκινομάλλα και

είχε νταραβέρια με ποτά και ναρκωτικά. Το ξέρω αυτό μονάχα επειδή μου το λέει ο Μπράιντον, και μου το λέει μονάχα επειδή ξέρει ότι δε θα είχα ιδέα αλλιώς. Είμαι διάσημη για την άγνοιά μου.

«Τα έπιασες όλα; Εντάξει;»

Κατανεύω. «Εσύ; Εντάξει;»

Κατανεύει. Κάνει να χαμογελάσει. Προσπαθεί. Δεν είναι καμιά λαμπρή προσπάθεια, αλλά κάτι λέει.

Κάποιος σκότωσε μια νεαρή γυναίκα. Κάποιος πέταξε ένα βαρύ νεροχύτη στο κεφάλι μιας μικρής κοπελίτσας. Και αυτή εδώ η κάρτα –που ανήκει σε κάποιον νεκρό εκατομμυριούχο– βρέθηκε εκεί όπου συνέβησαν αυτά.

Η ρουτίνα είναι καλό πράγμα. Το μυστήριο είναι ακόμα καλύτερο.

Η αίθουσα ενημέρωσης το επόμενο πρωί, όπου ακριβώς σημαίνει ακριβώς.

Η μία πλευρά της αίθουσας είναι κατελημμένη από πίνακες ανακοινώσεων που ήδη αρχίζουν να κατακλύζονται με ονόματα, ρόλους, αναθέσεις, ερωτήσεις και λίστες. Η γραφειοκρατία του φόνου. Το αστέρι του σόου είναι μια ενότητα με φωτογραφίες. Εικόνες από τον τόπο του εγκλήματος, που έχουν ντοκιμαντερίστικη ακρίβεια, δεν είναι προσεκτικά φωτισμένες, ωστόσο διαθέτουν κάτι στην αμεσότητά τους που τους προσδίδει μια σχεδόν σοκαριστική αληθοφάνεια.

Η γυναίκα είναι ξαπλωμένη σ' ένα στρώμα στο δάπεδο. Θα μπορούσε να κοιμάται ή να βρίσκεται σε κώμα από τα ναρκωτικά. Δε δείχνει ούτε ευτυχισμένη ούτε δυστυχισμένη, ούτε γαλήνια ούτε ταραγμένη. Απλώς φαίνεται όπως φαίνονται οι πεθαμένοι, ή φαίνεται όπως ο καθένας όταν κοιμάται.

Το παιδί είναι άλλη ιστορία. Δεν μπορείς να δεις το πάνω μισό κεφάλι της, διότι δεν υπάρχει εκεί. Ο νεροχύτης βρίσκεται στα δεξιά της φωτογραφίας, η άκρη του είναι εκτός εστίασης, καθότι ο φωτογράφος εστίαζε στο πρόσωπο και όχι στο νεροχύτη. Από κάτω ξεπρόβαλλε η μύτη της μικρής, το στόμα της και το πιγούνι της. Η δύναμη του νεροχύτη είχε εξωθήσει αίμα από τη μύτη της, που πιτσιλιές του υπήρχαν προς τα κάτω σαν κάποιο ταχυδακτυλουργικό τρικ που είχε στραβώσει. Το στόμα της ήταν τραβηγμένο προς τα πίσω.

Φαντάζομαι ότι το βάρος του νεροχύτη τράβηξε το δέρμα ή το μυ προς τα πίσω. Αυτό που κοιτάζω είναι απλή μηχανική και όχι έκφραση συναισθήματος. Ωστόσο οι άνθρωποι είναι άνθρωποι και ό,τι μοιάζει με χαμόγελο το ερμηνεύουν σαν χαμόγελο, ακόμα κι όταν δεν είναι χαμόγελο, και αυτή η κοπελίτσα με το πάνω μισό της κεφάλι να λείπει μου χαμογελάει. Από το θάνατο χαμογελάει σ' εμένα.

«Καημενούλα ματωμένη».

Αυτός που μίλησε πίσω μου, και τα χνότα του μυρίζουν καφέ, είναι ο Τζιμ Ντέιβις, ένας βετεράνος μπάτσος, ένστολος στο μεγαλύτερο διάστημα της θητείας του στο Σώμα και τώρα ρωμαλέος κι αξιόπιστος ντετέκτιβ αρχιφύλακας.

«Ναι, καημενούλα».

Η αίθουσα είναι γεμάτη τώρα. Είμαστε δεκατέσσερις, και μονάχα τρεις οι γυναίκες. Σε αυτή τη φάση μιας έρευνας, αυτές οι συσκέψεις και ενημερώσεις έχουν μια παράξενη, σπασμωδική ενεργητικότητα. Υπάρχει ένας θυμός και μια τραχιά αποφασιστικότητα από τη μια, κι ένα είδος ανενδοίαστης αντρικής εγκαρδιότητας από την άλλη. Και παντού άνθρωποι, που θέλουν να κάνουν κάτι.

Οχτώ και είκοσι οχτώ. Ο ντετέκτιβ αρχιεπιθεωρητής Ντέβινς Τζάκσον βγαίνει με βιάση από το γραφείο του, με το σακάκι ήδη βγαλμένο, ήδη ανασκουμπωμένος. Κάποιος ντετέκτιβ επιθεωρητής Χιουζ, Κεν Χιουζ, τον οποίο δεν ξέρω πολύ καλά, ακολουθεί, και δείχνει σπουδαίος και τρανός.

Ο Τζάκσον στέκεται μπροστά. Απλώνεται σιωπή στην αίθουσα. Στέκομαι δίπλα στον τοίχο με τις φωτογραφίες και αισθάνομαι την παρουσία εκείνης της μικρής κοπελίτσας στο πλάι του προσώπου μου τόσο έντονα όσο κι αν ήταν αληθινός, ζωντανός άνθρωπος. Και πιο έντονα ίσως.

Η υπόθεση δεν έχει ιστορία παρά μονάχα είκοσι τέσσερις ώρες, αλλά οι έρευνες ρουτίνας έχουν ήδη συσσωρεύσει

μα γενναία στοίβα από γεγονότα και υποθέσεις. Ο Τζάκσον διατρέχει όλο το υλικό, μιλώντας χωρίς σημειώσεις. Τον διακατέχει η ίδια νευρική, σπασμωδική ενεργητικότητα που κατακλύζει όλη την αίθουσα, με κοφτές φράσεις που ο ίδιος τις τεμαχίζει και τις εκτοξεύει σ' εμάς. Σιδερένια σκάγια πληροφοριών.

Στους εκλογικούς καταλόγους κανείς δεν είναι καταχωρισμένος σ' αυτή τη διεύθυνση.

Οι κοινωνικοί λειτουργοί της Πρόνοιας, ωστόσο, δείχνουν να ξέρουν και τη γυναίκα και το παιδί. Ελπίζουμε να έχουν την τελική ταυτοποίηση αργότερα μέσα στη μέρα, πάντως το πιθανότερο είναι να αποδειχτεί πως πρόκειται για την Τζάνετ Μαντσίνι και την κόρη της, την Έιριλ.

Αν υποθέσουμε σωστές αυτές τις ταυτοποιήσεις, τότε η ιστορία έχει ως εξής: η Μαντσίνι ήταν είκοσι έξι ετών τη στιγμή του θανάτου της. Το παιδί μονάχα έξι. Το οικογενειακό ιστορικό της Μαντσίνι άθλιο. Την έδωσαν για υιοθεσία. Στην Πρόνοια. Μερικές θετές οικογένειες, άλλες καλές, άλλες όχι τόσο. Μετά, σε κολέγιο. Όχι λαμπρή, αλλά πρόθυμη να δώσει τον καλύτερο εαυτό της.

Ναρκωτικά. Εγκυμοσύνη. Το παιδί να μπαινοβγαίνει στην Πρόνοια, ανάλογα με το πότε έπαιρναν το πάνω χέρι οι δαίμονες της Μαντσίνι. «Οι άνθρωποι της Πρόνοιας έχουν τη βεβαιότητα ότι η Μαντσίνι ήταν χαστική αλλά όχι παράφρων». Ένα χαμόγελο που ήταν κάτι πιο πολύ από απλός μορφασμός. «Δε θα εκτόξευε νεροχύτες, εν πάση περιπτώσει».

Η τελευταία επαφή με τους κοινωνικούς λειτουργούς σημειώθηκε πριν από έξι εβδομάδες. Η Μαντσίνι ήταν καθαρή απ' τα ναρκωτικά. Το διαμέρισμά της –όχι το σπίτι όπου βρέθηκε, αλλά ένα άλλο, σε μια από τις πιο ωραίες γειτονίες του Λανράμι– ήταν σχετικά συγυρισμένο και καθαρό. Η μικρή ήταν καλοντυμένη και καλοταϊσμένη, και πήγαινε στο

σχολείο. «Λοιπόν. Τελευταία επαφή, κανένα πρόβλημα».

Την επόμενη φορά που έκαναν επίσκεψη, η Μαντσίνι ήταν άφαντη. Ίσως ήταν στις μητέρας της, ίσως κάπου αλλού. Οι άνθρωποι της Πρόνοιας ανησυχούν αλλά δε βαράνε και συναγεραμό.

«Το σίτι όπου βρέθηκαν το είχαν καταπατήσει, προφανώς. Δεν υπάρχει καμία ένδειξη ότι είχε την παραμικρή σχέση μ' αυτό η Μαντσίνι έως τώρα. Έχουμε μία κατάθεση από ένα γείτονα. Δε βοηθάει σε τίποτα». Ο Τζάκσον δείχνει κοφτά τους πίνακες ανακοινώσεων. «Είναι τα πάντα εδώ και στο Γκρουβ. Αν δεν έχετε πάρει φόρα ακόμα, καλά θα κάνετε να πάρετε». Το Γκρουβ είναι το σύστημα διαχείρισης προγραμμάτων και ντοκουμέντων που έχουμε. Λειτουργεί μια χαρά, αλλά δεν το νιώθεις όπως την αίθουσα ενημέρωσης με τους πίνακες και τα χαρτάκια να πλαταγίζουν.

Μετά, ο Τζάκσον στέκεται πιο πίσω για να αφήσει τον Χιουζ να μιλήσει για άλλα γνωστοποιημένα γεγονότα. Είναι τα στοιχεία από τους λογαριασμούς κοινωφελών υπηρεσιών, από αστυνομικά μητρώα, από τη χρήση του τηλεφώνου. Αναφέρει την πιστωτική κάρτα του Ράτιγκαν χωρίς να προσδώσει μεγάλη σημασία. Τελειώνει και αναλαμβάνει εκ νέου ο Τζάκσον.

«Αρχικά ευρήματα της αυτοψίας θα έχουμε αργότερα, ίσως, αλλά για ένα διάστημα τίποτα οριστικό. Προχωρούμε, πάντως, με την υπόθεση ότι η κοπελίτσα δολοφονήθηκε από νεροχύτη». Η πρώτη του απόπειρα για χιούμορ, αν μπορείς να το πεις έτσι. «Η μητέρα, υπερβολική δόση πιθανόν. Ασφυξία; Καρδιακό; Δεν ξέρουμε ακόμα.

»Στην παρούσα φάση η έρευνα εστιάζει στο να συνεχίσουμε να συλλέγουμε όλες τις πιθανές πληροφορίες σχετικά με τα θύματα. Παρελθόν. Ιστορικό. Γνωστοί. Ενδεχόμενα νταβέρια για ναρκωτικά. Ενδεχόμενο πορνείας.

»Έρευνες από σπίτι σε σπίτι. Θέλω να μάθω για όλους όσοι μπήκαν ποτέ σ' εκείνη την κατοικία. Θέλω να μάθω για όλους όσους η Μαντσίνι συναντούσε, έβλεπε, μιλούσε, τα πάντα σ' εκείνες τις έξι εβδομάδες από την τελευταία φορά που την είδαν οι άνθρωποι της Πρόνοιας. Κρίσιμη ερώτηση: γιατί πήγε κι έμεινε η Μαντσίνι στο ρημάδι το σπίτι που καταπάτησε; Ήταν καθαρή απ' τα ναρκωτικά, φρόντιζε το παιδί της, τα πήγαινε καλά. Γιατί τα παράτησε όλα αυτά; Τι την έκανε να μετακομίσει εκεί;

»Οι αναθέσεις εδώ», εννοούσε στους πίνακες ανακοινώσεων, «και στο Γκρουβ. Για ερωτήσεις, σ' εμένα. Αν δε με βρίσκετε, τότε στον Κεν. Αν ανακαλύψετε οτιδήποτε σημαντικό ή οτιδήποτε ενδέχεται να είναι σημαντικό, μου το λέτε χωρίς χρονοτριβή».

Κατανεύει, ελέγχει μήπως έχει ξεχάσει κάτι. Δεν έχει. Ενημερώσεις σαν αυτή, στο πρώτο κιόλας στάδιο μιας έρευνας, είναι εν μέρει θέατρο. Ναι, η οποιαδήποτε ομάδα μπάτσων αντιμετωπίζει τις δολοφονίες ως τα πιο σοβαρά πράγματα με τα οποία καταπιάνονται, αλλά η δυναμική της ομάδας απαιτεί ένα τελετουργικό. Το Χάκα των Νεοζηλανδών. Κέλτικα χρώματα του πολέμου. Μουσική της μάχης. Ο Τζάκσον αφήνει στην άκρη την κουρασμένη-αλλά-αποφασισμένη όψη του και φοράει το βλοσυρό-και-ανυποχώρητο προσωπείο.

«Δεν ξέρουμε ακόμα εάν ο θάνατος της Τζάνετ Μαντσίνι ήταν φόνος, αλλά ως τέτοιον τον αντιμετωπίζουμε προσώρας. Αλλά η μικρούλα. Έξι χρόνων. Μόλις άρχισε το σχολείο. Φίλες. Στο διαμέρισμά τους στο Λανράμνι, αυτό που αποχωρίστηκε πριν από έξι εβδομάδες, υπήρχαν ζωγραφίες της που κρέμονταν στο ψυγείο. Καθαρά ρούχα στην κάμαρά της. Και μετά αυτό». Δείχνει τη φωτογραφία της στον πίνακα ανακοινώσεων, αλλά κανείς από μας δεν κοιτάζει, γιατί είναι ήδη μέσα στα κεφάλια μας. Ολόγυρα στην αίθουσα οι

άντρες σφίγγουν τα σαγόνια τους και δείχνουν σκληροί. Η ντετέκτιβ αστυφύλακας Ρόουλαντ, Μπεβ Ρόουλαντ, καλή φίλη μου, κλαίει απροκάλυπτα.

«Έξι χρόνων, και παθαίνει αυτό. Η Έιπριλ Μαντσίνι. Θα τον βρούμε αυτόν που πέταξε εκείνον το νεροχύτη και θα τον στείλουμε φυλακή για όλη του τη ζωή. Αυτή είναι η δουλειά μας. Για να κάνουμε αυτό είμαστε εδώ. Πάμε, λοιπόν».

Η σύσκεψη σταματάει. Θόρυβοι. Ένα κέρμα στη μηχανή του καφέ. Πολλή φασαρία. Πιάνω την Μπεβ. «Εντάξει είσαι;»

«Ναι, μια χαρά, αλήθεια. Ήξερα απ' την αρχή ότι δεν είναί μέρα για μάσκαρα στα μάτια σήμερα».

Γελάω. «Τι σου έχουν αναθέσει;»

«Δουλειά πόρτα με πόρτα κυρίως. Ξέρεις, το γυναικείο θάλλπος. Εσένα;»

Υπάρχει μια κάπως αστεία εικασία στην απάντησή της και στην ερώτησή της. Η εικασία ότι εγώ δεν υπολογίζομαι ακριβώς για γυναίκα, κι έτσι δε μου αναθέτουν δουλειές που συνήθως αναθέτουν σε γυναίκες ντετέκτιβ αστυφύλακες. Δε μ' ενοχλεί αυτή η εικασία. Η Μπεβ ανήκει στο είδος εκείνων, οι οποίοι όταν ο Τζάκσον φτάνει με την τραχιά φωνή του στο δακρύβρεχτο φινάλε, βάζουν όντως τα κλάματα. Εγώ όχι. Η Μπεβ ανήκει στο είδος εκείνων που οι άλλοι τους ανοίγονται μετά χαράς πίνοντας ένα τσάι. Εγώ όχι. Τέλος πάντων, μπορώ να κάνω δουλειά πόρτα με πόρτα. Έχω ήδη κάνει στο παρελθόν, και έκανα τις σωστές ερωτήσεις και μερικές φορές αποκόμισα πολύτιμες πληροφορίες. Αλλά η Μπεβ είναι εκ φύσεως έτσι, και ξέρουμε αμφότερες ότι εγώ δεν είμαι.

«Εγώ δουλεύω κυρίως στην υπόθεση Μπράιαν Πένρι. Καταθέσεις σε τράπεζες, τέτοια πράγματα. Στο χρόνο που θα περισσεύει, και όσο έχω σώας τας φρένας, θα πρέπει να ξεκαθαρίσω την ιστορία με την κάρτα. Την πιστωτική κάρτα του Ράιγκαν. Σε παράξενο μέρος βρέθηκε».

«Κλεμμένη;»

Κουνάω το κεφάλι μου. Επικοινωνώησα με την τράπεζα χθες αφού μίλησα με τον Μπράιντον και –άπαξ και κατάφερα να σκαρφαλώσω σε όλη την ιεραρχία και να φτάσω σε κάποιον που είχε την πληροφορία– πήρα απαντήσεις σχετικά εύκολα. «Όχι κλεμμένη. Η κάρτα είχε αναφερθεί ως απολεσθείσα. Ακυρώθηκε δεόντως, και εκδόθηκε άλλη που την αντικατέστησε. Η ζωή συνεχίζεται. Μπορούμε να το θέσουμε έτσι ακριβώς. Την έχασε. Η Μαντσίνι ή κάποιος άλλος τη βρήκε και τη μάζεψε. Την κράτησε για σουβενίρ».

«Την πλατινένια κάρτα του Μπρένταν Ράτιγκαν; Κι εγώ αυτό θα έκανα».

«Όχι. Εσύ θα την παρέδιδες».

«Ναι, εντάξει, αλλά αν δεν ήμουν τέτοιος τύπος;»

Γελάω με τα λόγια της. Το να επιχειρήσω να χρησιμοποιήσω τις εσωτερικές διεργασίες του μυαλού της Μπεβ Ρόουλαντ ως πρότυπο για να μαντέψω τις εσωτερικές διεργασίες του μυαλού της Τζάνετ Μαντσίνι δε μου φαίνεται να είναι η προφανής συνταγή της επιτυχίας. Η Μπεβ μου κάνει μια φατσούλα για να γελάσουμε, αλλά θέλει να τρέξει στην τουαλέτα κι έτσι το μαζεύει. Της εύχομαι καλημέρα, μου εύχεται κι αυτή.

Καθώς φεύγει, συνειδητοποιώ ότι αυτά που της είπα δεν είναι αλήθεια. Η Τζάνετ Μαντσίνι δε θα μπορούσε να βρει τυχαία και να μαζέψει την πιστωτική κάρτα του Ράτιγκαν από το πεζοδρόμιο. Δεν ήταν δυνατόν. Η Μαντσίνι και ο Ράτιγκαν δεν κυκλοφορούσαν στους ίδιους δρόμους, δε σύχναζαν στις ίδιες παμπ, δεν κατοικοέδρευαν στους ίδιους κόσμους. Τα μέρη όπου μάλλον έχασε την κάρτα του ο Ράτιγκαν ήταν μέρη, όπου, είτε ρητώς είτε όχι, απαγορευόταν η είσοδος στη Μαντσίνι.

Και αμέσως μόλις κάνω αυτή τη σκέψη, αντιλαμβάνομαι

τη σημασία της. Αυτοί οι δύο γνωρίζονταν. Όχι συμπτωματικά. Όχι τυχαία. Αλλά ουσιαστικά, με κάποιον πραγματικό τρόπο. Αν μου ζητούσες τώρα να στοιχηματίσω, θα στοιχημάτιζα ότι ο εκατομμυριούχος σκοτώσε τη ναρκομανή. Όχι άμεσα, υποθέτω –είναι δύσκολο να σκοτώσεις κάποιον αν είσαι ήδη νεκρός κι εσύ–, αλλά πάλι το έμμεσο φονικό δεν είναι φονικό.

«Θα σ' τη φέρω, σκατό», ξεστομίζω δυνατά. Μια γραμματέας με κοιτάζει σαστισμένη, καθώς προσπερνάει. «Όχι εσένα», της λέω. «Δεν είσαι εσύ το σκατό».

Μου χαμογελάει, μισό χαμόγελο. Σαν κι αυτό που πασάρεις στον μουρλαμένο που σου μουρμουρίζει βρομόλογα στο δρόμο, σαν κι αυτό που δίνεις στους αλίητες που κοιμούνται στα παγκάκια στο πάρκο και τσακώνονται για ένα μπουκάλι μηλόκρασο. Ας είναι. Το έχω συνηθίσει πια αυτό το χαμόγελο. Νερό. Πλάτη πάπιας. Πλατσούρισμα. Πάμε παρακάτω.

Γυρίζω πάλι πάνω.

Το γραφείο μου με κοιτάζει κακόβουλα. Καμαρωτά επιδεικνύει όλο του το φορτίο από αριθμούς και χαρτομάνι. Πηγαίνω στο κουζινάκι να ετοιμάσω ένα αφέψημα μέντας. Μόνο εγώ και μια γραμματέας το πίνουμε, κανένας άλλος. Πίσω στο γραφείο μου. Άλλη μια ηλιόλουστη μέρα. Μεγάλα παράθυρα γεμάτα φρέσκο αέρα και ηλιόφως. Χαμηλώνω το πρόσωπό μου πάνω από την κούπα με τη μέντα και το ζεσταίνω μες στον αρωματισμένο ατμό. Χιλιάδες βαρετά πράγματα να γίνουν κι ένα ενδιαφέρον. Πιάνω το τηλέφωνο τη στιγμή που αποτραβιέμαι από το ατμόλουτρο. Μου παίρνει κάνα δυο τηλεφωνήματα ώσπου να βρω τον αριθμό της Σαρλότ Ράτιγκαν –οι χήρες των υπερπλουσίων είναι εκτός τηλεφωνικού καταλόγου, αναπόφευκτα–, αλλά εντέλει τον βρίσκω και τηλεφωνώ.

Απαντάει μια γυναικεία φωνή που λέει το όνομα της κατοικίας, Κατοικία Κεφν Μάουρ. Ακούγεται ότι είναι από την κορφή μέχρι τα νύχια η υπηρέτρια, αυτή του ακριβού στυλ, στιβαρή σαν τιτάνιο.

«Γεια σας. Είμαι η ντετέκτιβ αστυφύλακας Γκριφιθς, από την Αστυνομία Νότιας Ουαλίας. Μπορώ να μιλήσω με την κυρία Ράτιγκαν, παρακαλώ;»

Η αναφορά της αστυνομίας προκαλεί ένα στιγμιαίο δισταγμό, όπως σχεδόν πάντα. Μετά, επικρατεί η επαγγελματική εκπαίδευση.

«Ντετέκτιβ αστυφύλακας Γκριφιθς είπατε; Μπορώ να ρωτήσω περί τίνος πρόκειται;»

«Είναι ζήτημα της αστυνομίας. Θα προτιμούσα να μιλήσω με την κυρία Ράτιγκαν κατευθείαν.»

«Είναι απασχολημένη τώρα. Θα μπορούσα ίσως να την ενημερώσω για το ζήτημα και...»

Στην πραγματικότητα δεν είναι ανάγκη να δω τη χήρα του Ράτιγκαν πρόσωπο με πρόσωπο. Το να της μιλήσω τηλεφωνικά θα ήταν ήδη μια χαρά, αλλά δε με εμπνέει η κωλυσιεργία από την υπηρέτρια-τιτάνιο. Με σπρώχνει να το παίξω και βαριά αστυνομική εξουσία.

«Καλώς. Θα είναι κάποια στιγμή σήμερα διαθέσιμη για μια συνομιλία;»

«Κοιτάξτε, αν μου λέγατε ποιο είναι το ζήτημα θα...»

«Τηλεφωνώ στο πλαίσιο μιας έρευνας για φόνο. Ζήτημα ρουτίνας, αλλά πρέπει να το διευθετήσουμε. Αν δε σας διευκολύνει να έρθω στην οικία σας, θα μπορούσαμε ίσως να κανονίσουμε να έρθει η κυρία Ράτιγκαν εδώ στο Κάρντιφ και να κουβεντιάσουμε μαζί της.»

Απολαμβάνω αυτές τις μάχες εξουσίας, όσο ανόητες κι αν είναι. Μ' αρέσουν, γιατί τις κερδίζω. Μέσα σε δυο λεπτά η Φωνή-Τιτάνιο μου έκλεισε ραντεβού για τις έντεκα και

τριάντα, συν οδηγίες για το πώς να πάω στο σπίτι. Κατέβασα το ακουστικό κοροϊδεύοντας τον εαυτό μου. Το ταξίδι της επιστροφής θα μου πάρει μιάμιση ώρα, και αυτό που θα μπορούσε να είναι ένα τηλεφώνημα τριών λεπτών θα μου φάει το μισό πρωινό μου.

Περνάω την επόμενη ώρα και κάτι με το να επεξεργάζομαι τις μισητές τραπεζικές συναλλαγές του Πένρι, χάνω κατά ένα κάτι της ώρας το χρόνο και μετά τρέχω σφαίρα κάτω για το αμάξι μου. Είναι ένα Peugeot κουπέ κάμπριο. Διθέσιο. Με μαλακό ουρανό. Υψηλής πίεσης υπερσυμπιεστής που σε πάει από το μηδέν στα ενενήντα χιλιόμετρα σε λιγότερο από οχτώ δευτερόλεπτα. Καθίσματα από μαλακό δέρμα σε αγνό πυρρόξανθο χρώμα. Μεταλλικό κράμα. Ο πατέρας μου μου δώρισε το πρώτο μου αμάξι όταν έπιασα τη δουλειά, πριν από τρία χρόνια, μετά επέμεινε να μου το αντικαταστήσει με το νέο μοντέλο φέτος. Είναι ένα απολύτως ανάρμοστο αμάξι για μια νεαρή ντετέκτιβ αστυφύλακα και μ' αρέσει.

Πετάω την τσάντα μου –σημειωματάριο, στυλογράφο, πορτοφόλι, τηλέφωνο, γυαλιά ηλίου, μείκ-απ, τσάντα ευρημάτων– στη θέση του συνοδηγού και ξεμυτίζω από το χώρο στάθμευσης. Η κίνηση του Κάρντιφ. Κλασική μουσική στα FM μέσα στο αμάξι, κομπρεσέρ να μανιάζουν στον Αυτοκινητόδρομο Νιούπορτ Α4161. Εμπόριο χαλιών και κρεβατοκάμαρες με έκπτωση. Πιο καθαρά στον Α48, η μουσική συντονίστηκε με τον αυτοκινητόδρομο και με τη θέα προς το Νιούπορτ –ίσως την πιο άσχημη πόλη στον κόσμο– προτού αρχίσει να φιδογυρίζει μετά το Κούμπραν προς το Πενπερλίτι.

Εξαιτίας της κίνησης και των οδικών έργων, και εξαιτίας του ότι ξεκίνησα αργά πρώτα απ' όλα, και εξαιτίας του ότι χάθηκα στα δρομάκια μετά το Πενπερλίτι, είμαι κοντά εί-

κοσι πέντε λεπτά αργοπορημένη όταν πια καταφέρνω να βρω την είσοδο της Κατοικίας Κεφν Μάουρ. Μεγάλοι πέτρινοι στύλοι και διακοσμητικά κουρεμένα ήμερα έλατα. Χλιδάτο και εγγλέζικο το όλο πράγμα. Εκτός τόπου.

Παίρνω τη στροφή και, κόντρα στο ηλιόφως, επιταχύνω στο ιδιωτικό δρομάκι, κάνοντας μια ανόητη προσπάθεια να μειώσω την αργοπορία μου. Μια τελευταία στροφή που με πιάνει απροετοίμαστη και εμφανίζομαι μετά στον χαλικόστρωτο χώρο στάθμευσης με σχεδόν σαράντα πέντε χιλιόμετρα την ώρα, ενώ το πρόπον θα ήταν κάτω από δέκα. Πατάω φρένο με δύναμη και το αμάξι ντεραπάρει παρατεταμένα στο χαλίκι ώσπου να πέσει τελείως η ταχύτητα. Μόλις που κατορθώνω να σταματήσω τον κινητήρα. Ένα μεγάλο σύννεφο από χώμα στο χρώμα της ώχρας αιωρείται στον αέρα σαν απόδειξη της μανούβρας. Σιωπηλές επευφημίες. Γεια σου, Φιόνα Γκρίφιθς, ραλίστα!

Δίνω στον εαυτό μου πέντε λεπτά να ξαναβρώ τα μυαλά μου. Εισπνέω, εκπνέω, συγκεντρώνομαι σε κάθε ανάσα. Η καρδιά μου χτυπάει υπερβολικά γρήγορα, αλλά αν μη τι άλλο τη νιώθω. Αυτά τα πράγματα δε θα έπρεπε να με ανησυχούν τόσο πολύ αλλά το κάνουν. Δε θα έπρεπε να υπάρχει φτώχεια και πείνα στον κόσμο, αλλά υπάρχει. Περιμένω μέχρι να είναι όλα εντάξει, και μετά περιμένω άλλα είκοσι δευτερόλεπτα.

Βγαίνω από το αμάξι. Κλείνω την πόρτα, αλλά δεν κλειδώνω. Στα μπροστινά σκαλιά του σπιτιού στέκεται μια γυναίκα –η δεσποινίς Τιτάνιο, υποθέτω– και με ακολουθεί με το βλέμμα της. Δε δείχνει να με συμπαθεί.

«Η ντετέκτιβ αστυφύλακας Γκρίφιθς;»

Με αποκαλεί ντετέκτιβ αστυφύλακα τώρα, παρατηρώ. Η δεσποινίς Τιτάνιο δε μου φαίνεται πολύ εξοικειωμένη με τους βαθμούς του Εγκληματολογικού της Μητροπολιτικής

Αστυνομίας, οπότε υποψιάζομαι ότι έκανε μια σβέλτη έρευνα στο Διαδίκτυο. Άρα ξέρει πόσο χαμηλόβαθμη είμαι.

«Συγγνώμη που άργησα. Κίνηση». Δεν ξέρω αν παρακολούθησε τη ραλίστικη άφιξή μου κι έτσι δε ζητώ συγγνώμη και γι' αυτό, κι εκείνη δεν το αναφέρει.

Το σπίτι είναι μια σεμνή και ταπεινή ιστορία. Καμιά δεκαριά, δωδεκαριά υπνοδωμάτια. Ανεπίληπτα εδάφη. Ένας φράχτης από κωνοφόρους θάμνους να κρύβει αυτό που υποθέτω ότι είναι γήπεδο του τένις. Πιο πέρα, δύο αγροικίες και αυτό που θαρρώ ότι είναι ή στάβλος ή ένα συγκρότημα γυμναστηρίων. Ο ποταμός Εσχ κυλάει γραφικά πάνω από βραχάκια στο τέλος μιας χλοερής έκτασης. Είμαστε μονάχα μερικά χιλιόμετρα μακριά από το Κούμπραν και από τα παλιά ανθρακωρυχεία που λαβώνουν τις λοφοπλαγιές πιο πάνω. Κράμλιν, Άμπερκαρν, Κούμκαρν, Πόντιγουεϊν. Σαν στέκεσαι εδώ, με τον ποταμό Εσχ να κάνει τα γιορταστικά ταχυδακτυλουργικά του μες στο ηλιόφως, θα πίστευες ότι είσαι ένα εκατομμύριο χιλιόμετρα μακριά απ' όλα αυτά. Αυτό είναι το ζήτημα, υποθέτω. Γι' αυτό είναι τα λεφτά.

Η Τιτάνιο με συνοδεύει στην κύρια είσοδο. Μέσα είναι όλα όπως θα τα περίμενες. Εσωτερικά σχεδιασμένο και διακοσμημένο με τέτοια λεπτομέρεια ώστε κάθε ίχνος ανθρωπίνης προσωπικότητας χάθηκε μαζί με τα βικτοριανά υποδάπεδα. Τα τακούνια μας κροταλίζουν ρυθμικά στον ασβεστόλιθο του χολ, περνάμε ανθοδοχεία με φρεσκοκομμένα λουλούδια, μπαίνουμε στην κουζίνα. Ένας αχανής χώρος, πρόσθετος στο κυρίως σπίτι. Χειροποίητα σεντεφένια έπιπλα κουζίνας. Μια μεγάλη κουζίνα μαγειρείου σε χρώμα γαλάζιο της μάρκας Wedgwood. Κι άλλα λουλούδια. Βενετσιάνικα στόρια, σοφάδες και ηλιόφως.

«Η κυρία Ράτιγκαν έχει πάει σε κάποιο άλλο ραντεβού, για λίγο πάντως. Σας περιμέναμε στις έντεκα και μισή».

«Λυπάμαι, δικό μου το φταίξιμο. Μετά χαράς θα περιμένω».

Το λέω αυτό με ειλικρίνεια. Στ' αλήθεια λυπάμαι. Στ' αλήθεια μετά χαράς θα περιμένω. Η ωριμότητά μου. Καλός άνθρωπος που είμαι. Το πρόβλημα έγκειται στο ότι είμαι καλή επειδή φοβήθηκα πριν από μερικές στιγμές και δεν μπορώ να ανεχτώ άλλες σκοτούρες τώρα. Για την ώρα το να κάθομαι στην κουζίνα και να ακούω το χτύπο της καρδιάς μου φτάνει και περισσεύει.

Η Τιτάνιο –η οποία μου έδωσε το όνομά της, μαζί και το άτονο αλλά κομψό χέρι της, στην είσοδο– κάνει διάφορα με τα κατσαρόλια. Πασχίζω να θυμηθώ το όνομά της αλλά δε μου έρχεται. Για μια στιγμή δεν μπορώ καν να θυμηθώ γιατί βρίσκομαι εδώ. Η Τιτάνιο ακουμπάει την καφετιέρα μπροστά μου, λες και είναι κάποιο αντικείμενο τέχνης στο οποίο έχει μόλις επενδύσει η οικογένεια.

Δεν μπορώ να σκεφτώ κάτι να πω, κι έτσι δε λέω τίποτα. Αντ' αυτού, ανοιγοκλείνω τα μάτια.

«Θα πάω να κοιτάξω αν η κυρία Ράτιγκαν είναι έτοιμη να σας δεχτεί».

Κατανεύω. Πηγαίνει. Τα τακούνια της χτυπάνε ρυθμικά στην κουζίνα, μετά στο χολ, προς κάπου αλλού. Η κουζίνα μαγειρείου αφήνει ένα είδος απαλού ρέοντος ήχου από τον καπναγωγό της, σαν ένα ποταμάκι που το ακούς από μακριά. Κυλάνε μερικά λεπτά, αξιαγάπητα κενά λεπτά, και μετά μια γυναίκα μπαίνει στην κουζίνα και η Τιτάνιο στέκεται στη θέση της, στην πτέρυγά της.

Σηκώνομαι.

«Κυρία Ράτιγκαν, λυπάμαι που άργησα τόσο».

«Ω, δεν πειράζει».

Το Διαδίκτυο ήδη μου έχει πει ότι η κυρία Ράτιγκαν είναι σαράντα τεσσάρων. Ότι έχει δύο παιδιά, αμφότερα στην

εφηβεία. Ότι υπήρξε μοντέλο. Μονάχα αυτό το τελευταίο είναι φανερό στην εμφάνισή της. Ένα αχνό φαιό πουκάμισο, αχνό λινό παντελόνι, σανδάλια. Ξανθά μαλλιά μέχρι τους ώμους. Ωραία επιδερμίδα, όχι πολύ μείκ-απ. Ψηλή, κοντά στο ένα ογδόντα πέντε, και θα της προσθέτουν καμιά δεκαριά πόντους τα παπούτσια της.

Φυσικά είναι όμορφη. Αλλά δεν είναι η ομορφιά της που με εντυπωσιάζει. Εκπέμπει κάτι αιθέριο. Σαν να μην έχουν εξαφανιστεί τα βικτοριανά υποδάπεδα από το σπίτι. Πάραυτα κεντρίζεται το ενδιαφέρον μου. Ρωτώ την Τιτάνιο αν θα είχε την καλοσύνη να μας αφήσει για λίγο μόνες και, μ' ένα βλέμμα από την αφέντρα της, αναχωρεί.

Καθηλώνω την κυρία Ράτιγκαν με το σταθερό, αστυφυλακίστικο, επαγγελματικό χαμόγελό μου.

«Σας ευχαριστώ πολύ που δεχθήκατε να με δείτε, κυρία μου. Έχω απλώς μερικές ερωτήσεις να σας κάνω. Υπόθεση ρουτίνας, αλλά σημαντική».

«Κανένα πρόβλημα. Καταλαβαίνω».

«Φοβάμαι ότι θα πρέπει να σας κάνω ορισμένες ερωτήσεις σχετικά με τον εκλιπόντα σύζυγό σας. Ζητώ εκ των προτέρων συγγνώμη για την όποια αναστάτωση σας προκαλέσω. Είναι όλα απολύτως ρουτίνα και...»

Διακόπτει. «Κανένα πρόβλημα. Καταλαβαίνω».

Η φωνή της είναι απαλή, ροδάκινο δίχως κουκούτσι. Δισταάζω. Τίποτα στην όλη κατάσταση δε μου ζητάει να είμαι αιχμηρή, αλλά δεν μπορώ να αντισταθώ εντελώς και νιώθω τη φωνή μου να σκληραίνει.

«Ήξερε ο σύζυγός σας μια γυναίκα ονόματι Τζά넷 Μαντσίνι;»

«Ο σύζυγός μου...;» Αφήνει τη φράση μετέωρη και αναστηλώνει τους ώμους.

«Αυτό σημαίνει όχι ή δεν ξέρω;»

Κι άλλο ανασήκωμα των ώμων. «Εννοώ όχι απ' όσο γνωρίζω. Μαντοίνι; Τζάνετ Μαντοίνι;»

«Σας λένε κάτι αυτές οι διευθύνσεις;»

Της δείχνω το σημειωματάριό μου. Η πρώτη διεύθυνση είναι του μέρους όπου βρέθηκε η Μαντοίνι. Η δεύτερη είναι του σπιτιού όπου έμενε προηγουμένως.

«Όχι, λυπάμαι».

«Η δεύτερη διεύθυνση είναι στο Μπιούταουν. Ξέρατε εάν είχε ο σύζυγός σας κάποιες δουλειές σ' εκείνη την περιοχή; Αν επισκεπτόταν κάποιους;»

Κούνημα του κεφαλιού.

Η κβαντική φυσική λέει ότι η πράξη της παρατήρησης αλλοιώνει την πραγματικότητα. Το ίδιο αληθεύει και για τις συνομιλίες της αστυνομίας. Η κυρία Ράτιγκαν ξέρει ότι είμαι ντετέκτιβ αστυφύλακας που εργάζεται σε μια έρευνα για δολοφονία. Υπάρχει κάποια απουσία στις απαντήσεις της που με τσιτώνει, αλλά θα μπορούσε απλώς να είναι απόρροια της εργασίας μου και της έρευνάς μου. Η καφετιέρα της Τιτάνιο αχνίζει δίπλα μας. Η κυρία Ράτιγκαν δεν έχει φροντίσει να προσφέρει καφέ, κι έτσι προθυμοποιούμαι εγώ.

«Θα θέλατε λίγο καφέ; Να σας σερβίρω;»

«Ω, ναι, παρακαλώ. Συγγνώμη».

Σερβίρω έναν καφέ, και όχι δύο.

«Εσείς δε θα πιείτε;» Είναι η πρώτη θετική ενέργεια οποιουδήποτε είδους που έχει εκδηλώσει από τη στιγμή που συναντηθήκαμε, και δεν καταφέρνει να είναι υψηλά στην κλίμακα της θετικότητας.

«Δεν πίνω καφεΐνη».

Φέρνει το φλιτζάνι προς τη μεριά της, αλλά δεν πίνει. «Και κάνετε πολύ καλά. Ξέρω ότι κι εγώ δε θα έπρεπε».

«Έχω ακόμα μερικές ερωτήσεις να σας κάνω, κυρία μου. Παρακαλώ να καταλάβετε ότι θέλουμε την αλήθεια. Εάν ο

σύζυγός σας έκανε στο παρελθόν πράγματα που θα ήθελε να μην τα μάθουμε, κανένα πρόβλημα, το παρελθόν είναι όντως παρελθόν. Δε μας αφορά πλέον».

Κατανεύει. Ανοιχτά καστανά μάτια. Συνειδητοποιώ ότι έκανα λάθος για το σπίτι. Είμαι σίγουρη ότι έχει σχεδιαστεί από διακοσμητές εσωτερικών χώρων κάθε του ίντσα, αλλά οι διακοσμητές αντιλήφθηκαν κάτι αληθινό σχετικά με τον άνθρωπο που τους ανέθεσε τη διακόσμηση. Αχνό λινό, ανοιχτό καστανό, ροδάκινο δίχως κουκούτσι. Αυτό ήταν το σπίτι και ο κτήτοράς του.

«Έκανε χρήση ναρκωτικών ο σύζυγός σας;»

Η ερώτηση την κλονίζει. Κουνάει το κεφάλι της, κοιτάζοντας προς τα κάτω και προς τα αριστερά. Το φλιτζάνι του καφέ βρίσκεται στο δεξιό της χέρι. Εάν είναι δεξιόχειρας, τότε η κάτω-και-προς-τα-αριστερά ματιά της μαρτυρεί κάποιο στοιχείο κατασκευής στην απάντησή της.

«Κοκαΐνη ίσως; Μερικές γραμμές με συναδέλφους;»

Με κοιτάζει με ανακούφιση. «Ξέρετε, μερικές φορές. Εγώ δεν... Ό,τι έπαιρνε όταν έλειπε...»

Την καθησυχάζω. «Όχι, όχι, είμαι σίγουρη ότι εσείς δεν παίρνατε. Αλλά πολλοί στη δουλειά παίρνουν φυσικά. Δε θέλατε μέσα στο σπίτι, πάντως, το αντιλαμβάνομαι αυτό».

«Ξέρετε, είναι τα παιδιά».

Μου ακούγεται λες και είναι το σχόλιο που έκανε και σ' εκείνον όταν ήταν ακόμα εδώ. Αχ, μην το κάνεις αυτό. Όχι για μένα. Για τα παιδιά. Σε νοιάζομαι, ξέρεις.

Βγάζω την πιστωτική κάρτα και της τη δείχνω.

«Αυτή είναι του συζύγου σας υποθέτω. Σωστά;»

Την κοιτάζει, μετά κοιτάζει εμένα. Δε γνέφει ακριβώς, αλλά κάνει κάτι ενδιάμεσο.

«Η κάρτα αναφέρθηκε ως απολεσθείσα. Θυμάστε πότε ή πού την έχασε;»

«Όχι, λυπάμαι».

«Σας είπε ποτέ ότι την έχασε;»

«Δε νομίζω. Θέλω να πω...» Ανασηκώνει τους ώμους. Όταν οι εκατομμυριούχοι χάνουν την κάρτα τους, έχουν κάποιον να τακτοποιήσει το ζήτημα. Αυτό σημαίνει το ανασήκωμα των ώμων, τουλάχιστον για μένα σημαίνει αυτό.

«Η κάρτα βρέθηκε στον τόπο του εγκλήματος, στο Μπιούταουν. Σας λέει κάτι αυτό;»

«Όχι. Όχι, λυπάμαι».

«Δε γνωρίζετε πώς αυτή η κάρτα θα μπορούσε να περιέλθει στην κατοχή της Τζάνετ Μαντσίνι;»

«Λυπάμαι. Δε γνωρίζω, αληθινά».

«Το όνομα Έιπριλ Μαντσίνι σάς λέει κάτι;»

«Όχι».

«Γνωρίζετε ότι το Μπιούταουν είναι μια φτωχή περιοχή της πόλης; Κυριολεκτικά παρακμασμένη. Σκληρή. Μπορείτε να σκεφτείτε ένα λόγο να έχει δουλειές ο σύζυγός σας εκεί;»

«Όχι».

Έχω φτάσει στο τέλος των ερωτήσεων που θα μπορούσα να θέσω, όλες αυτές που θα είχα πάρει και μ' ένα τηλεφώνημα. Επαναλαμβάνομαι. Ωστόσο, υπάρχει μια απουσία στην ατμόσφαιρα που με τσιτώνει με τη μυρωδιά της. Δεν είναι ότι η κυρία Ράτιγκαν μου λέει ψέματα. Ξέρω ότι δεν το κάνει. Αλλά υπάρχει κάτι εκεί.

Ορμάω λοιπόν.

«Μερικές ερωτήσεις ακόμα, και τελειώσαμε», λέω.

«Ναι, βέβαια».

«Η σεξουαλική σας ζωή με το σύζυγό σας. Ήταν απολύτως φυσιολογική;»

Η πρώτη σοβαρή υπόθεση που αναλαμβάνει η ντετέκτιβ αστυφύλακας Φιόνα Γκρίφιθς θα την οδηγήσει στην άγρια πλευρά της πόλης του Κάρντιφ. Μια νεαρή γυναίκα και η εξάχρονη κόρη της έχουν δολοφονηθεί και μοναδικό στοιχείο είναι μια πλατινένια πιστωτική κάρτα που ανήκει σε ένα δισεκατομμυριούχο, ο οποίος είχε πεθάνει σε αεροπορικό δυστύχημα έξι μήνες νωρίτερα. Οι συνάδελφοί της θεωρούν ότι πρόκειται απλώς για τη δολοφονία μιας πόρνης από κάποιον επικίνδυνο, διεστραμμένο πελάτη. Η Φιόνα, από την άλλη, είναι πεπεισμένη ότι η διπλή δολοφονία οδηγεί σε ένα πολύ πιο περίπλοκο και σκοτεινό μυστήριο, και αποφασίζει να διερευνήσει την υπόθεση.

Η ίδια η Φιόνα, όμως, είναι ολόκληρη ένα σκοτεινό μυστήριο, ακόμα και για τον εαυτό της. Έχει μόλις αναρρώσει από μια ψυχολογική κατάρρευση και τη στοιχειώνει ένα φρικτό, ανατριχιαστικό τραύμα. Καθώς ξεσκεπάζει την τρομερή συνωμοσία που κρύβεται πίσω από τους δύο φόνους, η Φιόνα συνειδητοποιεί ότι το τραύμα που την κάνει τόσο ευάλωτη της δίνει, ταυτόχρονα, ένα είδος έκκτης αίσθησης, την ενόραση ή το χάρισμα να αφουγκράζεται τα μυστικά των νεκρών. Έτσι, αναζητώντας την αλήθεια με κάθε τίμημα, η Φιόνα θα οδηγηθεί στον μόνο τόπο όπου δεν ήθελε να πάει: στο ίδιο της το παρελθόν.

CRIME

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

ΤΑΤΟΙΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550

www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ISBN 978-960-496-555-7

9 789604 965557

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 10038